

ת"פ 38238/07/11 - מאשימה, מדינת ישראל נגד נאשמים, מוניר אבו סמחה, ניזאר עבד אלגואד

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 38238-07-11 מדינת ישראל נ' אבו סמחה ואח'

בפני	כב' השופטת ג'ני טנוס
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. מוניר אבו סמחה 2. ניזאר עבד אלגואד

החלטה

החלטה זו נסבה סביב בקשת הנאשם 1 שלא להשיב לאשמה ובהתאם לכך לזכותו מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

כתב האישום מייחס לנאשמים עבירות זהות של קשירת קשר להונות, וניסיון לקשירת קשר להונות, שהן עבירה לפי סעיפים 440 ו-25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. עפ"י עובדות כתב האישום, במועדים הרלוונטיים לענייננו, היה הנאשם 1 הבעלים והמנהל של חברה המוכרת מטעם משרד החינוך למתן תעודות 'מגיש עזרה ראשונה' לתלמידים, המונפקת לסטודנטים אשר עברו קורס עזרה ראשונה אצל החברה, כתנאי לזכאותם לקבל רישיון הוראה. בשנים 2006 או 2007 קשרו הנאשמים קשר ביניהם להנפיק לכל המעוניין ובתמורה לתשלום כספי תעודות כאמור ללא צורך בביצוע הקורס, כמתואר בפרוטרוט בכתב האישום.

עם תום שמיעת הראיות בפרשת התביעה הגיש ב"כ הנאשם 1 את הבקשה שבנדון, ובה טען כי הראיות אשר הובאו בפני בית המשפט אין בהן כדי להביא להרשעתו בדיון.

המאשימה הגישה תגובה ובה טענה כי אין כך הם פני הדברים, וכי די בראיות שהוצגו כדי לבסס את אשמו הלכאורי של הנאשם 1.

כידוע, מסגרת הדיון בבקשה כגון דא נסמכת על הוראת סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב - 1982 אשר קובע כדלקמן: "נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיוזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בעניין...".

והשאלה שנשאלת היא, מתי ניתן לקבוע כי המאשימה לא הוכיחה ולו לכאורה את אשמתו של הנאשם?

בשורה של פסקי דין נקבע על ידי בית המשפט העליון, כי אם בנמצא ראיות ראשוניות שהן בסיסיות ואפילו דלות להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאשם, ידחה בית המשפט את הטענה, כי 'אין להשיב לאשמה' (ע"פ 141/84, מ"י נ' טובול, פ"ד לט(3), 596; ע"פ 405/80, מ"י נ' שדמי, פ"ד לה(2), 760). ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא מסכת ראיות ראשונית המעבירה את נטל הבאת הראיות אל כתפי הנאשם (ע"פ 732/76, כחלון נ' מ"י, פ"ד לב(1), 179).

וידגש, בשלב זה של ההליך נבחנות רק אותן ראיות אשר יש בהן כדי לבסס לכאורה את אשמת הנאשם, ואילו ראיות אשר יש בהן כדי ללמד על חפותו, גם אם הוצגו ע"י המאשימה, לא נבחנות בשלב זה (ת.פ. 209/96, מ"י נ' אהליך יעקב בע"מ, לא פורסם, ניתן ביום 16.1.02). כך גם, אין בודקים בשלב זה אם קיים סיוע או תוספת ראייתית כשאלה נחוצים לעניין הרשעה (ע"פ 638/86, מ"י נ' בוטרוס, פ"ד מ(2), 658). יוצא אפוא, שבית המשפט אינו שוקל בשלב זה את מהימנות ראיות המאשימה ואת המשקל שניתן לייחס להן, זאת אף אם קיימות ראיות המחלישות את הראיות המפלילות או סותרות אותן, אלא כמובן אם נעלה מכל ספק שאין כל אפשרות ליתן אמון בגרסאות התביעה (עניין שדמי הנ"ל, וכן ת.פ. (חי'), 3199/04, מ"י נ' פאעור, לא פורסם, ניתן ביום 12.9.06).

בחינת טענות הצדדים והראיות אשר הובאו עד כה מטעם המאשימה מלמדת על קיומן של ראיות לכאורה להרשעת הנאשם 1 בעבירות המיוחסות לו. די אם אפנה לצורך כך לעדותה של עדת התביעה מס' 2 ולתקליטור ת/17 שבו הנאשם 1 קשר את עצמו לתעודות נשוא כתב האישום - שהן תעודות 'מגיש עזרה ראשונה' שהונפקו כנגד תשלום ומבלי שבעליהן יעברו קורס עזרה ראשונה - כמי שהנפיק את התעודות והיה אחראי להנפקתן, וקשר את עצמו לנאשם 2 אשר מסר את התעודות הלאה.

למעלה מכך, בהודעות שנגבו מהנאשם 2, ת/2 - ת/3, ומדו"ח העימות בין הנאשמים ת/4, טוען הנאשם 2 כי נאשם 1 ידע כי מדובר במסירת תעודת מבלי שהסטודנטים לומדים קורס עזרה ראשונה. אמנם פרשת ההגנה טרם החלה ולכן אין בידי כרגע לקבוע ממצאים ביחס לקבילות ראיות אלה או למשקל שניתן לייחס להם, ברם לצורך בירור השאלה שבמחלוקת לא ניתן להתעלם מהודעותיו של הנאשם 2 ככאלה שאף הן מבססות לכאורה את אשמתו של הנאשם 1.

הנה כי כן, מכלול הראיות אשר הוצגו לעיל מקימות תשתית ראייתית ראשונית להוכחת העבירות המיוחסות לנאשם 1 בכתב האישום.

אשר על כן, אני מורה על דחיית הבקשה.

המזכירות תמציא עותק ההחלטה לב"כ הצדדים בפקס עוד היום.

ניתנה היום, כ"ח אלול תשע"ד, 23 ספטמבר 2014, בהעדר הצדדים.

עמוד 2

